

dle rozdělovníku

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:
MHMP 43927/2026
Sp. zn.:
S-MHMP 1588172/2017/STR

Vyřizuje/tel.:

JUDr. Klára Kayedová
236 00 4771
Počet listů/příloh: **7/0**
Datum:
12.5.2026

ROZHODNUTÍ

Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu jako odvolací správní orgán, příslušný dle § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci odvolání, která podali

- spolek "ZA STARÝ BARRANDOV", IČO 27032001, Platněšská 88/9, Praha 1, který zastupuje Mgr. Klára Zemanová advokát, IČO 66253675, Lazarská 1718/3, Praha 1,
- Annabelle Olivieri-Munroe, nar. 12.5.1970, Skalní 578/26, Praha 5, jejímž právním nástupcem je Charles Charles Lodewijk Olivieri Munroe, Skalní č.p. 578/26, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
- Ateliér pro životní prostředí, o.s., IČO 69347760, Ve svahu 531/1, Praha 4,
- Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí, IČO 44794690, Pražského 661/40, Praha 5, kterou zastupuje Pavel Sedláček, nar. 5.4.1941, Pod Nemocnicí 1861/1, Tábor 2,
- Jiljí Frühauf, nar. 5.3.1945, Skalní 489/24, Praha 5,
- Zdeňka Frühaufová, nar. 13.6.1946, Skalní 489/24, Praha 5,
- Spolek na ochranu Barrandova, IČO 26666367, U Nikolajky 833/5, Praha 5, který zastupuje Mgr. Libor Ulovec, nar. 10.6.1971, Pod Ateliéry 1071/5, Praha 5,
- Petr Gregor, nar. 7.12.1976, Dalimilova 1617/20, Předměstí, Litoměřice 1, jehož právním nástupcem je Ing. Marta Gregorová, Skalní č.p. 173/19, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
- Ing. Jan Dvořák, nar. 29.6.1962, Barrandovská 158/14, Praha 5,

- Pavel Domín, nar. 17.11.1942, Barrandovská 494/12, Praha 5
- Ilona Domínová, nar. 2.9.1947, Barrandovská 494/12, Praha 5, jejímiž právními nástupci jsou Pavel Domín, Pavlína Kubátová, Olga Dominová,
- Zdeňka Stanovská, nar. 28.1.1932, Barrandovská 177/16, Praha 5, Květoslav Hísek, nar. 26.3.1931, Barrandovská 177/16, Praha 5, Jan Hísek, nar. 26.7.1965, Benediktská č.p. 1030/9, 110 00 Praha 1-Staré Město, jejichž právními nástupci jsou Daniel Donath a Barbora Donathová, Barrandovská č.p. 177/16, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
- Marie Exnerová, nar. 20.3.1926, Barrandovská 4, Praha 5, jejímž právním nástupcem je Vanda Exnerová, Moskevská č.p. 251/32, Praha 10-Vršovice, 101 00 Praha 101,

(dále jen "odvolatelé")

proti rozhodnutí, které vydal na základě žádosti Advanced Constructions s.r.o., Přátelství 500, Praha 10, jejímž právním nástupcem je společnost Adam Vision s.r.o., IČ 26504201, Vratislavova 1/21, Praha 2-Vyšehrad, 128 00 Praha 28, kterou zastupuje Mgr. Eva Lachmannová, advokátka, Římská 12, 120 00 Praha 2, Úřad městské části Praha 5 pod č.j. OUR.HI.p.664-1039/07-Za-UR ze dne 30.4.2008 a kterým byla umístěna stavba nazvaná

"Novostavba BD na poz. č. parc. 664 a 665, k.ú. Hlubočepy",

rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 90 odst. 5 správního řádu takto:

Rozhodnutí stavebního úřadu se

m ě n í

tak, že **celý** výrok rozhodnutí až ke slovu „odůvodnění“ se nahrazuje a zní takto:

Úřad městské části Praha 5, jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 písm. c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o žádosti společnosti Advanced Constructions s.r.o., Přátelství 500, Praha 10, jejímž právním nástupcem je společnost Adam Vision s.r.o., IČ 26504201, Vratislavova 1/21, Praha 2-Vyšehrad, 128 00 Praha 28, ze dne 30.7.2007 o umístění stavby nazvané

"Novostavba BD na poz. č. parc. 664 a 665, k.ú. Hlubočepy",

takto:

Žádost se podle ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu ve spojení s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu

zamítá.

Účastníci řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu:

Adam Vision s.r.o., Vratislavova 1/21, Praha 2-Vyšehrad, 128 00 Praha 28

Odůvodnění:

Úřad městské části Praha 5, odbor územního rozhodování, (dále jen stavební úřad) vydal na základě žádosti Advanced Constructions s.r.o., Přátelství 500, Praha 10, zastoupené INVESTING projekční a inženýrská stavební kancelář, Dlouhá 10, Praha 1, podané dne 30.7.2007 pod čj. OUR.HI.p.664-1039/07-Za-UR rozhodnutí, kterým umístil na výše uvedených pozemcích stavbu bytového domu včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu. Právním nástupcem žadatele o vydání územního rozhodnutí je společnost Adam Vision s.r.o., IČ 26504201, Vratislavova 21/1, Praha 2.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolatelé odvolání.

Vzhledem k tomu, že stavební úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle § 87 správního řádu, předal spis odvolacímu správnímu orgánu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání dne 20.5.2008 spolek "ZA STARÝ BARRANDOV", zastoupený Klárou Zemanovou, advokátkou, (dále jen odvolatel č. 1), dne 4.6.2008 prostřednictvím poštovní přepravy podali společně „Ateliér pro životní prostředí“ a Annabelle Olivieri – Munroe, oba původně zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, (dále jen odvolatel č. 2), dne 6.6.2008 podalo společné odvolání spolek „Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí“, zastoupený Ing. Pavlem Sedláčkem, a Ing. Jiljí Frůhauf a Ing. Zdeňka Frůhaufová, (dále jen odvolatel č. 3), dne 6.6.2008 podali společné odvolání Spolek na ochranu Barrandova, zastoupený Mgr. Liborem Ulovcem, a Ing. Petr Gregor, zastoupený JUDr. Miroslavem Jindrákem, (dále jen odvolatel č. 4), téhož dne podali společné odvolání Marie Exnerová, Ing. Jiří Dvořák, Pavel Domín, Ilona Domínová, Zdenka Stanovská, Květoslav Hísek a Jan Hísek, (dále jen odvolatel č. 5). Dle sdělení stavebního úřadu nebylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím zveřejnění na úřední desce v celém rozsahu, proto bylo opětovně zveřejněno a odvolatelé uplatnili další podání.

Odvolatel č. 1 namítá rozpor s ustanovením čl 4 vyhl. č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení částí území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany, rozpor s ustanoveními § 85 odst. 2 písm. c) a § 90 písm. b) a c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), rozpor s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, rozpor s ustanoveními čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen OTPP) a rozpor se zák. č. 289/1995 Sb., o lesích. Odvolatel č. 2 namítá absenci situačního výkresu k územnímu rozhodnutí (v opakovaném podání, kterým nahrazuje původní odvolání, již tuto námitku neuvádí), rozpor s ustanovením § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, rozpor s ustanovením § 4 odst. 4 správního řádu, namítá umístění stavby v rozporu s územně plánovací dokumentací, rozpor s ustanovením čl. 9 odst. 1 a 2, čl. 10 odst. 1, 3 a 5, čl. 13 odst. 1, čl. 50 odst. 12 vyhl. o OTPP, rozpor s čl. 3 a čl. 4 vyhl. č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, zpochybňuje závazné stanovisko orgánu památkové péče a současně požaduje jeho přezkoumání nadřízeným orgánem, totéž požaduje vůči vyjádření dotčeného orgánu státní správy z hlediska krajinného rázu a z hlediska dopravního, namítá nesprávnost postupu stavebního úřadu v části vypořádání se s námitkami účastníka řízení a některé další formální vady rozhodnutí. V opakovaném podání pak namítá nedoručení

rozhodnutí odvolateli č. 1 a tedy zkrácení na jeho právech. Námitky odvolatele č. 3 a odvolatele č. 4 jsou souhrnem námitek předchozích odvolatelů. Odvolatel č. 5 uvádí totožné námitky jako odvolatel č. 2. Opakovaná podání odvolatele č. 3, odvolatele č. 4 a odvolatele č. 5 jsou totožná s opakovaným podáním odvolatele č. 2.

Stavební úřad po seznámení účastníků řízení s podanými odvoláními podle ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu předložil napadené rozhodnutí spolu s celým správním spisem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebnímu, (dále jen odvolací orgán) k přezkoumání a rozhodnutí.

Odvolací orgán nejprve zkoumal, zda jsou odvolání přípustná a včasná, tedy zda byla podána proti rozhodnutí, kde zákon podat řádný opravný prostředek připouští a dále, zda byla podána účastníky řízení v řádné odvolací lhůtě. Zjistil přitom, že zákon podat odvolání proti územnímu rozhodnutí nevyklučuje, a že s odvolateli bylo v řízení jednáno jako s účastníky řízení ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona, kterým se písemnosti doručují prostřednictvím zveřejnění na úřední desce. V tomto konkrétním případě bylo napadené rozhodnutí zveřejněno ve dnech 5.5. – 20.5.2008 a opětovně, pro nesprávnost zveřejnění, ve dnech 25.6. – 10.7.2008. Odvolání byla posouzena jako přípustná a včasná. Odvolací orgán proto dále ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a jeho věcnou správnost jen v rozsahu odvolacích námitek a vydal pod čj. S-MHMP 525237/2008/OST/Če ze dne 26.3.2009 rozhodnutí, kterým výše uvedená odvolání účastníků řízení zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 17.4.2009.

Citované rozhodnutí odvolacího orgánu bylo napadeno žalobu podanou Annabelle Olivieri-Munroe a občanským sdružením „Ateliér pro životní prostředí“, oba zastoupení JUDr. Petrem Kužvartem, o které Městský soud v Praze rozsudkem čj. 10Ca 180/2009-132 ze dne 22.8.2012 rozhodl tak, že rozhodnutí o odvolání čj. S-MHMP 525237/2008/OST/Če ze dne 26.3.2009 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze shledal jako důvodné pouze ty žalobní námitky, které se vztahují k posouzení věci z hlediska zájmů památkové péče. Odvolacímu orgánu bylo vytknuto, že závazné stanovisko orgánu památkové péče, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, čj. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007, nebylo podrobena přezkoumání nadřízeným orgánem podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, který zkoumá jak věcnou tak zákonnou správnost napadeného závazného stanoviska, včetně postupu, který jeho vydání předcházel. Všechny ostatní, od této problematiky věcně odlišné žalobní námitky shledal soud jako nedůvodné.

Odvolací orgán požádal Ministerstvo kultury (dále jen ministerstvo) o postup podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu (ve znění účinném ke dni úkonu) ve vztahu k závaznému stanovisku dotčeného orgánu státní správy na úseku památkové péče. Ministerstvo bylo žádáno o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, čj. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007, jako nezbytného podkladu pro další postup ve věci. Ministerstvo vydalo pod **č.j. MK 42751/2013 OPP sp.zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 23.9.2013** závazné stanovisko, kterým změnilo závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, čj. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007 se závěrem, že „Příprava prací v rozsahu předložené dokumentace pro územní řízení spočívající ve výstavbě bytového domu při č.p. 162 na pozemcích parc. č. 664 a 665 v k.ú. Hlubočepy,

Skalní 19, Praha 5 je z hlediska zájmů památkové péče **nepřípustná**." Důvody ministerstvo opíralo zejména o nové vyžádané stanovisko Národního památkového úřadu, generálního ředitelství jako odborné organizace státní památkové péče.

Žadatel o vydání územního rozhodnutí podal k Ministerstvu kultury podnět na přezkoumání závazného stanoviska č.j. MK 42 751/2013 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 23.9.2013. Ministerstvo kultury na základě tohoto podnětu vydalo rozhodnutí sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP ze dne 24.1.2014, který změnilo citované závazné stanovisko Ministerstva kultury tak, že závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007 tak, že je Ministerstvo kultury potvrzuje. Záměr je tedy podle tohoto rozhodnutí z hlediska památkové péče **přípustný**.

Po vydání tohoto rozhodnutí odvolací správní orgán potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 č.j. OUR.HI.p.664-1039/07-Za-UR ze dne 30.4.2008, a to rozhodnutím sp. zn. S-MHMP 221458/2013/OST/Če ze dne 12.6.2014. Toto bylo napadeno správní žalobou a Městský soud je rozsudkem č.j. 10 A 136/2014-148 ze dne 12.3.2015 zrušil. Ztotožnil se s námitkou žalobkyně, že stavba není v souladu s „podmínkami památkové ochrany památkové zóny“. V rozsudku soud hodnotil postup Ministerstva kultury (rozhodnutí sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP ze dne 24.1.2014) a zdůraznil, že ministerstvo nevypořádalo námitky odvolatelů a označilo rozhodnutí ministerstva za nepřezkoumatelné.

Odvolací správní orgán tedy pokračoval v odvolacím řízení pod sp. zn. S-MHMP 955659/2015/STR a dopisem č.j. MHMP 606924/2015 ze dne 10.4.2015 požádal ministerstvo kultury o postup ve smyslu citovaného rozsudku a dopisem č.j. MHMP 820937/2015 ze dne 13.5.2015 o nové přezkoumání závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007. Ministerstvo kultury vydalo další závazné stanovisko č.j. MK 74 340/2015 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 14.12.2015. Tímto závazným stanoviskem bylo závazné stanovisko č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2007 změněno tak, že příprava navrhovaných prací je z hlediska zájmů památkové péče **nepřípustná**.

Proti rozsudku č.j. 10 A 136/2014-148 ze dne 12.3.2015 byla podána kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 3 As 69/2015-78 ze dne 16.12.2015 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil. Neztotožnil se se závěrem Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Ministerstva kultury. Naopak uvedl, že se jedná o rozhodnutí vydané nepříslušným orgánem a v rozporu s právními předpisy. Příslušným k vydání rozhodnutí byl ministr kultury. Vzhledem k tomu, že zrušující rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen, vydal odvolací správní orgán pod sp. zn. S-MHMP 599659/2015/STR, č.j. MHMP 110864/2016 ze dne 26.1.2016 usnesení o zastavení řízení o odvolání.

Městský soud v Praze poté, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zrušil rozhodnutí odvolacího správního orgánu sp. zn. S-MHMP 221458/2013/OST/Če ze dne 12.6.2014 rozsudkem č.j. 10 A 136/2014-223 ze dne 22.6.2017. Došlo tedy k „obživnutí“ odvolacího řízení a bylo v něm pokračováno pod sp. zn. S-MHMP 1588172/2017/ STR.

Odvolací správní orgán se v intencích citovaného rozsudku obrátil s žádostí o řešení problému dopisem č.j. MHMP 1588260/2017 ze dne 6.11.2018 na ministra kultury s podnětem na přezkoumání závazných stanovisek Ministerstva kultury č.j. MK 42 751/2013 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 23.9.2013 a č.j. MK 74 340/2015 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 14.12.2015 a k vyslovení nicotnosti

rozhodnutí Ministerstva kultury sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP. Ministr kultury tento podnět odložil s následujícím odůvodněním.

K závaznému stanovisku Ministerstva kultury č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23.9.2013 uvedl, že toto závazné stanovisko bylo změněno rozhodnutím sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP ze dne 24.1.2014, nelze je tedy měnit nebo rušit, aniž by bylo změněno nebo zrušeno rozhodnutí ze dne 24.1.2014. Toto rozhodnutí bylo sice vydáno nepříslušným orgánem (ministerstvem kultury namísto ministra kultury), ale nejedná se o absolutní věcnou nepříslušnost, která by způsobovala jeho nicotnost. Rozhodnutí sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP ze dne 24.1.2014 navíc nelze zrušit nebo změnit, neboť rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení podle ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu nelze přezkoumávat podle ust. § 94 odst. 2 správního řádu v přezkumném řízení.

K závaznému stanovisku Ministerstva kultury stanovisko č.j. MK 74 340/2015 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 14.12.2015 ministr konstatoval, že vzhledem k tomu, že řízení o odvolání bylo v mezidobí zastaveno výše citovaným usnesením, nestalo se toto závazné stanovisko podkladem pro žádná rozhodnutí odvolacího správního orgánu, netrvají jeho právní účinky a tedy je již bezpředmětné ho rušit nebo měnit.

Z výše uvedeného bylo zřejmé, že ministr kultury jako orgán nadřízený ministerstvu kultury měl za to, že relevantním z hlediska posouzení zájmů památkové péče bylo závazné stanovisko Ministerstva kultury č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23.9.2013 ve znění rozhodnutí ministerstva kultury sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP, č.j. MK 4598/2014 OPP ze dne 24.1.2014. Záměr byl tedy považován z **hlediska památkové péče za přípustný** a platily tedy závěry závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 22.6.2017 ve znění opravného rozhodnutí č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 3.10.2007 a opravného usnesení č.j. MHMP 103821/2007/Dan ze dne 3.10.2007.

Odvolací správní orgán závěr ministra kultury respektoval, neboť není v jeho kompetenci přezkoumávat postup ministerstva ani ministra. Pokračoval tedy v řízení o odvolání a vydal rozhodnutí č.j. MHMP 1920196/2018 ze dne 20.12.2018, kterým podaná odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Vycházel při tom, ze skutečnosti, že správní soudy ve výše citovaných rozsudcích nevytkly odvolacímu správnímu orgánu kromě postupu Ministerstva kultury žádná pochybení.

Rozhodnutí č.j. MHMP 1920196/2018 ze dne 20.12.2018 bylo napadeno správní žalobou a Městský soud v Praze je zrušil rozsudkem č.j. 5 A 22/2019- 121 ze dne 19.8.2019. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 315/2019-75 ze den 30.9.2021.

Městský soud v Praze odvolacímu správnímu orgánu vytkl, že se „*spokojil s pouhým vyrozuměním ministra kultury ze dne 31. 5. 2018, kterým ministr kultury informoval žalovaný správní orgán o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení a k prohlášení nicotnosti. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by žalovaný správní orgán vyvíjel v řízení zvýšenou procesní aktivitu ve vztahu k zákonnému posouzení obsahu závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Navíc pokud platí, že závazné stanovisko č. 3 jakožto subsumovaný správní akt se stalo výše citovaným rozsudkem zdejšího soudu neúčinné, neboť bylo soudem shledáno nezákonným, nemohl o něj žalovaný správní orgán v žádném*

případě opřít své další – nyní napadené – rozhodnutí.“ Závazným stanoviskem č. 3 je myšleno rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 24. 1. 2014, sp. zn. 4598/2014 OPP, č.j. MK-S 3913/2013 OPP.

Nejvyšší správní soud k dalšímu postupu správních orgánů ve věci uvedl:

„Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se s ohledem na nastalou procesní nepřehlednost podrobněji k dalšímu postupu ve věci. Jak bylo uvedeno výše, podstatné je především to, že městský soud pravomocně shledal stanovisko 3 nezákonným. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016 - 44, je z toho třeba dovodit, že „tyto podkladové úkony se stanou již v důsledku vysloveného právního názoru soudu nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení. (...) Pokud proto soud rozsudkem vysloví v rámci závazného právního názoru nezákonnost podkladového úkonu, pak pokud půjde o rozhodnutí či usnesení, pomine u nich překážka věci rozhoduté ve smyslu § 48 odst. 2 spr. ř. a správní orgán může (respektive podle okolností musí) vydat nový podkladový úkon, který bude v souladu se závazným právním názorem soudu.“

V rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016 - 59, Nejvyšší správní soud zopakoval, že vysloví-li správní soud nezákonnost podkladového aktu (zde stanoviska 3), má to za následek, že: „Tyto podkladové úkony se již v důsledku vysloveného právního názoru soudu stanou nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení.“ Ve smyslu citované judikatury je tedy stanovisko 3 nejen nezákonné, ale především neúčinné. Stanovisko 3 tudíž nemůže vyvolávat žádné právní účinky.

Není však (a ani dříve nebylo) nutné, aby ministr kultury prohlásil stanovisko 3 za nicotné. V územním řízení postačí dále postupovat bez přihlídnutí ke stanovisku 3. Územní řízení se tím vrací do fáze před vydáním stanoviska 3, a nachází se prakticky ve stejné situaci, jako po předchozím rozsudku městského soudu č. j. 10 A 136/2014 - 223. Bude proto

na žalovaném, aby se obrátil s odpovídajícím podnětem na ministerstvo kultury. Cílem tohoto podnětu nebude vyslovení nicotnosti stanoviska 3 (neboť to je „pouze“ neúčinné), ale provedení přezkumu stanoviska 2, a to zákonem stanoveným způsobem. To znamená, že je nezbytné, aby v přezkumném řízení vedeném podle § 149 odst. 8 správního řádu rozhodl nejen věcně, ale také funkčně příslušný správní orgán, a to ministr kultury. Ministerstvo kultury tedy předá podnět k rozhodnutí ministrovi kultury, který věc meritorně posoudí. Žádný jiný postup ze strany nadřízeného dotčeného orgánu není přípustný. Vzhledem k tomu, že zrušujícím rozsudkem městského soudu bylo řízení vráceno do popsané fáze, je nutné podnět považovat za včasný a nelze jej žádným způsobem odložit s ohledem na plynutí lhůt. Naopak bude na ministrovi kultury, aby se jím věcně zabýval a řádně o něm rozhodl. Právě toto rozhodnutí pak bude stěžejní pro výsledek územního řízení - vyplyne z něj, jaký závěr (přípustnost či nepřípustnost záměru z hlediska památkové ochrany) je závazný pro výrokovou část rozhodnutí žalovaného.

[39] Při přezkumu závazných stanovisek je přitom nutné v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 40/2013 - 32 zohlednit dřívější pravomocná stanoviska, tedy vstupní stanovisko, a to s ohledem na zásadu legitimního očekávání. V případě, že ministr kultury dojde k opačnému závěru než MHMP OKP ve vstupním stanovisku (shledá záměr nepřípustným), je nutné vysvětlit, na základě jakých skutečností se tak stalo, tedy jaké významné rozdíly jsou obsaženy v jednotlivých podkladech, především v projektové dokumentaci, ve srovnání s původní studií, případně k jaké jiné významné změně okolností ve věci došlo.

S ohledem na zásadu právní jistoty a legitimního očekávání není možné, aby došlo ke změně stanoviska, navíc takto zásadním způsobem, kdy je vysloven opačný závěr, aniž by takový postup byl řádně odůvodněn. Je nutné zdůraznit, že relevantním důvodem může být např. obsahová se jednalo o studii záměru, a v případě dalších stanovisek o projektovou dokumentaci, je však sama o sobě irelevantní. Podstatné je, zda mezi jednotlivými stupni dokumentace došlo k takové změně parametrů stavebního záměru, která by odůvodňovala změnu konečného stanoviska. V případě konstatování nepřipustnosti dříve přípustného stavebního záměru je tedy nutné přistoupit k důslednému odůvodnění stanoviska. Jiný postup by představoval libovůli správních orgánů, neboť by fakticky nastala situace, kdy byl stavitel srozuměn s tím, za jakých podmínek je jeho stavební záměr přípustný, a následně by mu i při dodržení těchto podmínek nebylo umožněno tento záměr realizovat. Nelze rovněž přehlížet, že stavební záměr je dlouhodobým předmětem sporu mezi účastníky správního řízení. S ohledem na délku trvání řízení je proto nutné věnovat věci maximální úsilí a zajistit vydání konečného podkladu, který již umožní materiální přezkum věci. Dále je žádoucí, aby byly vypořádány jednotlivé podklady poskytnuté Národním památkovým ústavem, na základě kterých byla jednotlivá stanoviska (tj. vstupní stanovisko, stanovisko MHMP OKP, stanovisko 2 a případné nové stanovisko ministra) vydána, aby nenastala situace, kdy jednou je stavební záměr v určitých parametrech hodnocen jako přípustný, a následně, aniž by se tyto parametry změnily, hodnocen jako nepřipustný...“

Z uvedeného vyplývá, že bylo na ministru kultury, aby přezkoumal závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP (soudy označují jako závazné stanovisko č. 2).

Odvolací správní orgán se obrátil na ministra kultury s podnětem č.j. MHMP 1585433/2021 ze dne 6.10.2021. Ten zahájil usnesením č.j. MK 31818/2022 OLP ze dne 10. 6. 2022 přezkumné řízení. V rámci toho přezkumného řízení bylo v rámci přezkumného řízení obstaráno odborné vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/39571/2023 ze dne 9. 8. 2023. Zde je objasněno proč v návaznosti na předchozí písemná vyjádření (č.j. NPÚ-310/46279/2013 ze dne 11. 7. 2013, č.j. NPÚ 310/48993/2015 ze dne 23. 7. 2015 a č.j. NPÚ-310/8237/2019 ze dne 1. 3. 2019) NPÚ GŘ trvá na svém výroku, že záměr umístění komplexu bytového domu o 4 NP, navrženého jako 3 sekce situované na společné podnoži v 1.NP. v místě původně stojící samostatné vily na pozemku parc. č. 664 a 665, k.ú. Hlubočepy na území PZ Barrandov je z hlediska kulturních hodnot dotčené části území PZ Barrandov v rozporu s ustanoveními Vyhlášky HMP č. 10/1993 Sb. HMP o prohlášení částí území hl. m. Prahy za PZ a o určení podmínek jejich ochrany, která ochranu těchto hodnot deklaruje. NPÚ GŘ ve vyjádření uvádí např. : „.....pokud bychom připustili realizaci komplexu v místě původně stojící samostatné vily v poměrně rozlehlé zahradě na pozemcích parc. č. 664 a 665, k.ú. Hlubočepy na území PZ Barrandov, pak by realizace tohoto komplexu s sebou nesla výrazné umenšení plochy zahrady, což je v rozporu s dochovaným charakterem posuzované části PZ Barrandov, a tím i výše uvedenými a citovanými ustanoveními Vyhlášky HMP č. 10/1993. (...) Parametry zamýšlené novostavby nerespektují charakter zástavby dotčené části PZ Barrandov (samostatné vily v zahradách), nerespektují měřítko zde nacházejících se staveb a ani prostorové uspořádání této části, tj. samostatně stojící stavby (vily o 2 – 3 NP) uvnitř jednotlivých pozemků (zahrad)..... Stavba obdobných parametrů se v této části území PZ Barrandov nenachází a nenacházela se zde ani v minulosti. Z hlediska památkového významu území uvádíme, že právě půdorysná skladba zástavby daná koncepcí jednotlivých samostatných vil v zahradách zejména v severní a střední části území PZ Barrandov, naplňující alespoň na části území barrandovského hřbetu vizi otce myšlenky (Václav Havel st.) jako moderního zahradního města,

představuje dodnes významnou hodnotu v urbanistickém vývoji této části Prahy..... Charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání posuzované části PZ Barrandov představují zásadní atributy historické urbanistické struktury památkového významu v posuzované části PZ Barrandov, pro kterou je v posuzované části charakteristická půdorysná osnova zástavby s koncepcí samostatných vil v zahradách. Tento princip ale záměr komplexu bytového domu nenaplňuje. Z výše uvedeného vyplývá, že na posuzované parcele parc. č. 665 je žádoucí obnovit zahradu, nikoli nezbytně v její původní koncepci s původní vegetací, ale zahradu jako takovou, a to v rozsahu který by v maximální míře reflektoval její historickou situaci. Zahrada společně se samostatnou vilou čp. 162 do doby, než byla vila odstraněna, spoluutvářela s okolními vilami a jejich zahradami charakter půdorysné skladby zástavby této části území PZ Barrandov a jako taková je tímto i ona součástí plošné památkové ochrany, deklarované zejména ustanoveními čl. 3 a čl. 4 Vyhlášky HMP č. 10/1993. (...) Archivní leteckou fotografií a výřez z mapy z r. 1938 (str. 17 vyjádření účastníka) nelze považovat za relevantní podklad pro obhajobu záměru účastníka, neboť tyto zachycují stav zastavěnosti barrandovského hřbetu daleko před prohlášením území za PZ (r. 1993), tj. před definováním kulturních hodnot území (viz čl. 3 body a) – e) Vyhlášky HMP č. 10/1993 Předmět ochrany) na základě, kterých byla tato část území Prahy prohlášena územím s plošnou památkovou ochranou. V minulosti proběhla v území PZ Barrandov řada přestaveb a modernizací původních staveb, případně byly tyto stavby nahrazeny novostavbami, ale v posuzované části PZ Barrandov, tj. v její severovýchodní části byly tyto stavební zásahy zrealizovány v mezích posuzovaného předmětu ochrany. Pokud uvážíme, že v místě donedávna stojící samostatné vily v zahradě, by měl být na jejím místě zrealizován komplex bytového domu pak při porovnání původní situace v dotčené části území PZ Barrandov (rok 2013 a 2015) i původního objemu odstraněné stavby (samostatné vily čp. 162) s parametry zamýšlené novostavby musel NPÚ GR zcela logicky dojít k závěru, že posuzovaný záměr nerespektuje nejen charakter zástavby posuzované části PZ Barrandov, ale i další hodnoty tohoto území, které jsou deklarovány v bodech a), b), d), a c) čl. 3 Vyhlášky HMP č. 10/1993 jako předmět ochrany, a kterými jsou: a) historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotová skladba; b) urbanistická struktura ... ; d) panorama PZ ... v blízkých i dálkových pohledech a e) historické zahrady..., tvořící nedílnou součást ... historického prostředí. Body a) a b) deklarují chráněný historický půdorys, tj. urbanistickou strukturu posuzované části PZ Barrandov a v rámci ní situaci uspořádání jednotlivých staveb na pozemcích. Chráněná je rovněž výšková hladina zástavby a objem staveb. Tyto dva poslední atributy představují parametry chráněné prostorové a hmotové skladby v území, které záměr novostavby komplexu bytového domu tak, jak je navržena nerespektuje.“

Ministr kultury následně přezkumné řízení zastavil usnesením č.j. MK 48023/2025 OLP ze dne 18.6.2025 , neboť po formální i obsahové stránce došel k závěru, že závazné stanovisko č.j. MK 42751/2013 OPP sp.zn. MK-S 3913/2013 OPP ze dne 23.9.2013 ob stojí a může být podkladem pro vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. V této souvislosti uvedl: „závazné stanovisko Ministerstva kultury č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23. 9. 2013 ve svých hodnotících závěrech vychází z dostatečných podkladů, které by navzdory skutečnosti, že v jeho odůvodnění nejsou vypořádány veškeré námitky, které uplatnil stavebník, svědčily pro závěr učiněný Ministerstvem kultury, tj. pro výrok napadeného závazného stanoviska.

Konstatuji, že takovými podklady jsou zejména dvě vyjádření NPÚ GR č.j. NPÚ-302/2735/2011 ze dne 20. 12. 2011 a č.j. NPÚ-310/46679/2013 ze dne 11. 7. 2013. Následně byla správnost odborného vyhodnocení

v uvedených dvou vyjádřeních NPÚ GŘ potvrzena v rámci řízení završeného vydáním závazného stanoviska Ministerstva kultury č.j. MK 74340/2015 OPP ze dne 14. 12. 2015, které se navíc opírá o další vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/48993/2015 ze dne 23. 7. 2015. Konečně pak v rámci prvního přezkumného řízení byla správnost hodnotících závěrů Ministerstva kultury v přezkoumávaném závazném stanovisku č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23. 9. 2013 potvrzena ve vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/8237/2019 ze dne 1. 3. 2019 a následně v rámci tohoto druhého přezkumného řízení ve vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/39571/2023 ze dne 9. 8. 2023.

Dospěl jsem k závěru, že hodnotící úvahy Ministerstva kultury obsažené v odůvodnění přezkoumávaného závazného stanoviska č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23. 9. 2013 obstojí i v konfrontaci s následně vypracovanými odbornými posudky (posudek zpracovaný PhDr. Josefem Holečkem, datovaný 4/2015 a posudek vypracovaný Ing. arch. Miroslavem Kroulíkem, datovaný 5/2015), které předložil stavebník v rámci řízení, které bylo završeno vydáním závazného stanoviska č.j. MK 74340/2015 OPP ze dne 14. 12. 2015, kde byly tyto posudky dostatečně vypořádány na základě argumentace obsažené ve vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/48993/2015 ze dne 23. 7. 2015 a ta byla následně v rámci prvního přezkumného řízení dále upřesněna ve vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/8237/2019 ze dne 1. 3. 2019. Následně upřesněná argumentace stavebníka v jeho vyjádřeních ze dne 6. 1. 2022 a 22. 2. 2023 pak byla dostatečně vypořádána ve vyjádření NPÚ GŘ č.j. NPÚ-310/39571/2023 ze dne 9. 8. 2023, které pak nebylo přesvědčivě vyvráceno vyjádřením stavebníka ze dne 17. 4. 2024. Bližší posouzení by však vyžadovalo vzít v úvahu nové skutečnosti a hodnocení věcné správnosti, což není v přezkumném řízení přípustné, když je v § 96 odst. 2 správního řádu stanoveno, že „Soulad (přezkoumávaného) rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.“ a na rozdíl od odvolacího řízení se v přezkumném řízení neposuzuje věcná správnost rozhodnutí – viz např. rozsudek NSS č.j. 6 As 36/2009–162 ze dne 21. 1. 2010.

Ve shodě s usnesením ministra kultury č.j. MK 64280/2019 OLP ze dne 8. 10. 2019 mám z hlediska hodnocení merita věci za to, že výrok přezkoumávaného závazného stanoviska č.j. MK 42751/2013 OPP ze dne 23. 9. 2013, že příprava prací v rozsahu předložené dokumentace „Výstavba bytového domu, byty nad Barrandovskou skálou“, pro územní řízení, kterou zpracoval RAM projekt, s.r.o., Ing. Z. Havlíková v 06/06, je z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustná, odpovídá zjištěnému stavu věci, jak bylo objasněno ve výše uvedených vyjádřeních NPÚ GŘ. Shledal jsem, že ani v průběhu druhého přezkumného řízení nebyly zjištěny a prokázány takové relevantní skutečnosti, kterými by byly vyvráceny následující hodnotící závěry, které považuji i za nadále důvodné:

Realizací zamýšlené novostavby by došlo k výraznému narušení dochovaného historického půdorysu a jemu odpovídající prostorové a hmotové skladby v předmětné severní části památkové zóny Barrandov, která je tvořena vilovou zástavbou při ulici Skalní. V tomto případě je na místo původní (dnes již zbořené) vily čp. 162, která měla zastavěnou plochu cca 219 m² a 3 nadzemní podlaží, situována zamýšlená novostavba bytového domu o 4 nadzemních podlažích, řešená jako komplex 4 obytných sekcí o 12-ti bytových jednotkách a celkové zastavěné ploše 665,80 m². Jedná se tedy o více jak třikrát větší půdorysnou plochu novostavby bytového domu, čímž není respektován původní půdorysný rozsah stávající vily, ani se k němu neblíží, naopak jej výrazně překračuje na úkor ploch přilehlé zahrady. Tímto způsobem by byl porušen předmět ochrany v památkových zónách, deklarovaný na základě vyhlášky HMP č. 10/1993 v čl. 3 písm. a), kterým je historický půdorys. Stejně tak by byla narušena prostorová i hmotová skladba na předmětném pozemku, kdy novostavba bytového domu je sice navržena jen o jedno nadzemní podlaží

vyšší, než stávající vila, avšak díky půdorysným rozměrům by byl její objem uplatňující se v dané lokalitě mnohonásobně větší, než byl objem původní vily. Mezi ryze vilovou zástavbu v severní části ulice Skalní by byl situován objekt mnohonásobně hmotově objemnější, půdorysně rozlehlejší, svou hmotou vybočující zcela mimo měřítko sousední dotčené vilové zástavby. Pro danou severní část památkové zóny Barrandov je charakteristická vilová zástavba ve velkých zahradách, které společně tvoří kulturní hodnotu území a jako takové jsou též předmětem ochrany.

Zdůrazňuji, že skutečnost, že je nutno hodnotit zamýšlenou novostavbu v kontextu dotčené severní části památkové zóny, a nikoliv v kontextu jiných částí památkové zóny, kde se prokazatelně vyskytují nevhodné a rušivě působící novostavby, které stavebník podrobně popisuje ve svém vyjádření ze dne 22. 2. 2023, vyplývá zejména z čl. 4 písm. d) vyhlášky HMP č. 10/1993, podle kterého platí, že „při nové výstavbě, přestavbě a modernizaci musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón, rozsah nové výstavby, přestavby a modernizace musí být přiměřený památkovému významu jednotlivých částí památkových zón.“

Konstatuji, že urbanistická struktura území památkové zóny Barrandov je různorodá. Na jejím území převažuje vilová zástavba v poměrně rozlehlých zahradách (proto byla vyhlášena jako vilová kolonie). Tato struktura zaujímá největší část rozlohy památkové zóny. Dále je tvořena územím, severovýchodně od posuzovaného pozemku koupaliště, které zahrnuje bývalou restauraci a terasy Barrandov. Jihozápadně, na opačné straně zóny se nacházejí filmové ateliery. Vnášení velkého nového objemu do harmonické struktury vilové kolonie v její severní části by bylo nežádoucím urbanistickým počinem, nerespektujícím měřítko a charakter stávající zástavby dotčené části zóny a vznikla by tak urbanistická závada.

Podotýkám, že zamýšlená novostavba by sice nebyla v památkové zóně Barrandov ojedinělá, neboť se tam nachází stavby rozsahem se záměrem srovnatelné, ale všechny se nacházejí mimo tu severní část území památkové zóny, na které se rozkládá vilová kolonie – resp. mimo nejbližší okolí zamýšlené novostavby. Výjimku tvoří areál Barrandovských teras, který se ale situačně nachází v poloze izolované a relativně vzdálené od vilové kolonie, kde již původní urbanistický plán počítal s realizací dominantně působících staveb. Z tohoto hlediska je proto přípustná novodobá dostavba areálu Barrandovských teras. Naopak nyní posuzovaná novostavba by tak v této severní části památkové zóny znamenala novodobou urbanistickou závadu ve formě narušení dochované urbanistické struktury vilové kolonie. Navrhovanou novostavbu je třeba posuzovat v kontextu jejího nejbližšího prostředí, tj. jakým způsobem novostavba bytového domu naváže na stávající charakter posuzovaného území, na jeho hmotovou skladbu, jakým způsobem zasáhne do stávajícího obrazu panoramatu památkové zóny, zda jej nenaruší, či zda vytvoří novou, tzv. přidanou hodnotu území a posílí tak jeho dochované kulturní hodnoty.

Konstatuji, že předmětem ochrany v památkových zónách, deklarovaným na základě vyhlášky HMP č. 10/1993 v čl. 3 písm. d) a e) je panorama památkových zón s hlavními dominantami, v blízkých i dálkových pohledech, ale i doplňkové parkově-zahradní plochy a prvky, tvořící nedílnou součást prostředí území plošné památkové ochrany. Z posuzovaného návrhu je zřejmé, že novostavba bytového domu by se oproti stávajícímu stavu výrazně uplatňovala jak svým půdorysným rozsahem (celková zastavěná plocha 665, 80 m² třikrát rozlehlejší než půdorys dnes již zbourané vily), tak i hmotou (4 obytné sekce, 4 nadzemní podlaží, 12 bytů, zatímco původní vila jen 3 NP, max. 1-3 byty). Objemný objekt novostavby by se na základě uvedených parametrů a s ohledem na své umístění na posuzovaných parcelách (úpatí Barrandovské skály) pohledově uplatňoval v blízkých i dálkových pohledech z bezprostředního i širšího okolí (zejména od severovýchodu, severu a západu, ale i ze strany uvnitř památkové zóny, od jihu, ale i od

objektu terasy Barrandov). Dále navržené řešení nerespektuje principy „zahradního města“, neboť značná část pozemku má být zastavěna. Podíl parkově-zahradní plochy po realizaci novostavby má být minimální, což je v rozpor s ust. písm. e) čl. 3 uvedené vyhlášky, kterým je chráněn velký podíl zeleně na území památkové zóny.

Dále konstatuji, že navrhovaná novostavba sice nezakládá novou výškovou hladinu ani nepřináší do památkové zóny půdorysně nebývale rozsáhlou stavbu, avšak v tomto kontextu považuji za zásadní tu skutečnost, že obdobně objemné a vysoké objekty se na území památkové zóny Barrandov převážně nacházejí mimo tu část území památkové zóny, ve které se rozkládá vilová kolonie a zejména se nenachází v nejbližším okolí zamýšlené novostavby. Pokud by byla přípuštěna zcela nová zástavba v jiných než původních objemech, které v území představují urbanistickou závadu, ztratila by památková zóna prakticky smysl. V nyní řešeném případě by se tak jednalo o průlom do území památkové zóny, pokud by na území vilové kolonie, místo původního objektu vily, charakteru rodinného bydlení, byl realizován záměr novostavby bytového domu, reprezentující objekt hromadného bydlení. Urbanistická struktura chráněné vilové zástavby by pak byla poškozena.

V souvislosti s výše uvedeným dodávám, že jsem toho názoru, že památková péče nemůže dogmaticky trvat na zachování přesného rozsahu původního půdorysu. Návrh novostavby by měl především vycházet z té skutečnosti, že se jedná o území plošné památkové ochrany a měl by vhodným způsobem reflektovat historickou situaci. Stejně tak by měl návrh novostavby, s ohledem na stávající charakter této části památkové zóny Barrandov (vilová kolonie), zohlednit proporce původního objektu a na tyto svým řešením navázat ve smyslu tvorby nové hodnoty, která bude s hodnotou historickou v souladu. Posuzovaný návrh novostavby však nelze s ohledem na jeho předdimenzovaný objem a míru zastavěnosti pozemku považovat za řešení směřující k zohlednění historické situace či za řešení snažící se o reflexi původního stavu.

Připomínám, že pokud v minulosti došlo k případům dílčího narušení hodnot památkové zóny (avšak nikoliv přímo v dotčené severní části památkové zóny), nemůže být tento nežádoucí a závadný stav legitimním důvodem, aby bylo pokračováno v další degradaci a likvidaci hodnot památkové zóny, tím méně pak v těch částech zóny, které dosud nebyly výrazně narušeny nevhodnou výstavbou, jako je především dotčená severní část. Pokud by docházelo ke schvalování další degradace hodnot zóny, pak by již zóna postrádala smysl a účel...“

S podklady pro vydání tohoto rozhodnutí byli účastníci řízení seznámeni.

Odvolací správní orgán tedy uzavírá, že po provedeném přezkumném řízení přestože bylo usnesením zastaveno, došel dotčený orgán památkové péče k závěru, že stavba je z jeho hledisek v místě nepřípustná. Byly naplněny podmínky ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu, který stanoví, že *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Naplněn je i předpoklad aplikace ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Proto odvolací správní orgán přikročil ke změně napadeného rozhodnutí tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Přezkoumávání dalších aspektů projednávané stavby je ve světle skutečnosti, že stavbu nelze z hlediska památkové ochrany v místě umístit, nadbytečné a nevhodné.

Odvolací správní orgán podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu došel k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba změnit z důvodů uvedených výše. Změnu provedl, protože žádnému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, neboť povinnost se v řízení nikomu neukládá.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Ing. Markéta Vacínová

ředitelka odboru
podepsáno elektronicky

Obdrží:

I. účastníci řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu a odvolatel, doporučeně, fyz. os. do vl. rukou

1. Mgr. Eva Lachmannová advokátka, IDDS: k8qivdc
místo podnikání: Římská č.p. 103/12, 120 00 Praha 2-Vinohrady
zastoupení pro: Adam Vision s.r.o., Vratislavova 1/21, Praha 2-Vyšehrad, 128 00 Praha 28
2. Pavel Domín, Barrandovská č.p. 494/12, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
3. Olga Dominová, IDDS: whugj84
trvalý pobyt: Barrandovská č.p. 494/12, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
4. Daniel Donath, IDDS: 7zjf2h5
trvalý pobyt: Barrandovská č.p. 177/16, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
5. Barbora Donathová, Barrandovská č.p. 177/16, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
6. Ing. Jan Dvořák, Barrandovská č.p. 158/14, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
7. Vanda Exnerová, Moskevská č.p. 251/32, Praha 10-Vršovice, 101 00 Praha 101
8. Jiljí Frühauf, Skalní č.p. 489/24, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
9. Zdeňka Frühaufová, Skalní č.p. 489/24, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
10. Ing. Marta Gregorová, Skalní č.p. 173/19, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
11. Jan Hísek, Benediktská č.p. 1030/9, 110 00 Praha 1-Staré Město

12. Pavlína Kubátová, Lhotky č.p. 81, Malotice, 281 63 Kostelec nad Černými Lesy
13. Charles Charles Lodewijk Olivieri Munroe, Skalní č.p. 578/26, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
trvalý pobyt: Skalní č.p. 578/26, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
14. Mgr. Klára Zemanová advokátka, IDDS: 47gfuvc
místo podnikání: Lazarská č.p. 1718/3, 110 00 Praha 1-Nové Město
zastoupení pro: "ZA STARÝ BARRANDOV", Platněřská 88/9, 110 00 Praha 1-Staré Město
15. Ateliér pro životní prostředí, z.s., IDDS: zbh3z3d
sídlo: Charkovská č.p. 441/18, Praha 10-Vršovice, 101 00 Praha 101
16. Pavel Sedláček, Pod Nemocnicí č.p. 1861/1, 390 02 Tábor 2
zastoupení pro: Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí, z. s., Pražského 661/40,
Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
17. Mgr. Libor Ulovec, IDDS: teegd65
trvalý pobyt: Pod Ateliéry č.p. 1071/5, Praha 5-Hlubočepy, 152 00 Praha 52
zastoupení pro: Spolek na ochranu Barrandova, Filmařská 404/9, Praha 5-Hlubočepy, 152 00
Praha 52

II. ostatní

18. Hlavní město Praha, zast. Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy, IDDS: c2zmahu
sídlo: Vyšehradská č.p. 2077/57, Praha 2-Nové Město, 128 00 Praha 28
19. Magistrát hlavního města Prahy, úřední deska po dobu 15 dní s účinky doručení, Mariánské náměstí
č.p. 2/2, 110 00 Praha 1-Staré Město
20. Úřad městské části Praha 5, úřední deska po dobu 15 dní pro informaci, bez účinků doručení, IDDS:
yctbyzq
sídlo: náměstí 14. října č.p. 1381/4, Smíchov, 150 00 Praha 5

III. na vědomí

MHMP STR - spis